

காலையிலம் பரிதியிலே அவளகைக் கண்டனே!
கடற்பரப்பில், ஒளிப்புனலில் கண்டனே! அந்தச்
சோலையிலே, மலர்களிலே, தளிர்கள் தம்மில்,
தொட்ட இடம் எலாம் கண்ணில் தட்டுப்பட்டாள்!
மாலையிலே மறேறிசையில் இலகூ கின்ற
மாணிக்கச் சூடரிலவள் இருந்தாள் ஆலஞ்
சாலையிலே கிளதைதோறும் கிளியின் கட்டந்
தனில் அந்த 'அழகெ' ன்பாள் கவிதை தந்தாள்.

சிறுகுழந்தை விழியினிலே ஒளியாய் நின்றாள்;
திரிவிளக்கிற் சிரிக்கின்றாள், நாரடெத்து
நறுமலரதைத் தொடும்பாளின் விரல் வளவையில்
நாடகத்தசைச் செய்கின்றாள்; அட்டே சநெத்தோட்
புறத்தினிலே கலப்பயைடன் உழவன் செல்லும்
புதுநடையில் பரித்தாள்; விளைந்த நன்செய்
நிறத்தினிலே என் விழியை நிறுத்தினாள்; என்
நெஞ்சத்தில் குடியிறே மகிழ்ச்சி செய்தாள்.

திசைகண்டனே, வான்கண்டனே, உட்புறத்துச்
செறிந்தனவாம் பலப்பலவும் கண்டனே. யாண்டும்
அசைவனவும் நின்றனவும் கண்டனே. மற்றும்
அழகுதனகைக் கண்டனே நல் லின்பங் கண்டனே.
பசையுள்ள பொருளிலெல்லாம் பசையவள் காண்!
பழமையினால் சாகாத இளையவள் காண்!
நகையோடு நோக்கடா எங்கும் உள்ளாள்!
நல்லழகு வசப்பட்டால் துன்பமில்லை.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>